

Дванадесет камъка от Йордан

„Вземете си дванадесет мъже от народа, по един от всяко племе, и им заповядайте, като им кажете: Вземете си дванадесет камъка оттук, от средата на Йордан, от мястото, където стъпиха краката на свещениците. Пренесете ги с вас и ги оставете в мястото, където ще нощувате тази нощ.“
Исус Навин 4:2,3

Избрани стихове
Исус Навин 4:1-24

Най-накрая Израил беше на път да влезе в Обетованата земя. След като изтърпяха четиридесет години божествено наложено скитане в пустинята, народът можеше да види легендарната земя на надеждите и мечтите точно отвъд река Йордан. Как да пресекат реката? Нямаше мост. Нямаше ферибот, който да ги превози, но имаше начин да пресекат реката — благодарение на чудотворното действие на Бога!

На Исус бе заповядано, че свещениците, които носеха Ковчега на Завета на раменете си, трябваше да поведат народа през река Йордан. Свещениците трябваше да вървят пред народа на разстояние от 2 000 лакти. „И когато стъпалата на краката на свещениците, които

носят ковчега на Господа, Господа на цялата земя, стъпят във водите на река Йордан, водите на река Йордан ще престанат да текат, а водите, спускащи се отгоре, ще застанат на едно място. И когато народът тръгне от шатрите си, за да премине Йордан, а свещениците, носещи ковчега на завета, вървят пред народа, и веднага щом онези, които носят ковчега, стигнат до Йордан, и стъпалата на свещениците, носещи ковчега, се потопят в ръба на водата, ... водите, спускащи се отгоре, застинаха и се издигнаха в купчина много далеч, при Адам, града, който е до Заретан, а онези, които течаха надолу към морето на Арава, Соленото море, бяха напълно прекъснати. И народът премина отсреща на Йерихон. А свещениците, които носеха ковчега на завета на Господа, стояха твърдо на сушата посред Йордан, и целият Израил преминаваше по суша, докато целият народ не премина Йордан.“ Исус Навин 3:13-17

За да отбележат това велико събитие, дванадесет мъже, по един представител от всяко племе, взеха от коритото на реката дванадесет камъка за паметник. Камъните бяха положени на мястото на първия лагер на Израил. Исус лично взе камъните и издигна паметника в чест на това събитие. Това беше траен и важен спомен за Божията сила, проявена в полза на Неговия народ. (Исус Навин 4:4-9). Векове по-късно друг Божий човек също издигна каменен паметник. „Тогава Самуил взе един камък и го издигна между Мицпа и Шен, и го нарече Ебenezер, като каза: Дотук Господ ни е помогнал.“ (1 Царе 7:12). На нас също ни е дадено да отбелязваме онези забележителни събития, в които Бог ни е

подкрепял и помагал в живота ни, като „Ебenezери“.

В символичен смисъл, като християни можем да постъпим както е направил Израил. В моменти на лични сътресения или когато се чувстваме претоварени от вълни от беди, Божията помощ е с нас. Твърдите Божии обещания ни подкрепят. Нека издигнем нашите лични паметни камъни или „Ебenezери“, за да си припомним Неговата вярност.